

paagældende forbundet med at lade Erstatningen bestaa i en Kapital, udbetalt een Gang for alle. Det vil desværre maaske endog saa ret jævnlig kunne gaa saaledes, at efter at den paagældende har anstrengt sig for at skabe sig en Stilling og i den Anledning har anbragt sin hele Kapital, vil det en skønne Dag vise sig, at han ikke har været konkurrenceedygtig nok, og at den lille Kapital er gaaet tabt for ham. Han staar da med de tomme Hænder og er, som Regel, henvist til det offentlige Forsørgelse. Det er et saa alvorligt Spørgsmaal, synes jeg, at man maa have megen Betænkelse ved at lade Ulykkestofsigningen bestaa i en saadan Kapitaludbetaling. Det er derfor ogsaa efter nøje Overvejelse, at Mindretallet er fremkommet med sit Forslag om denne ny § 9. Jeg tillader mig meget at anbefale Vedtagelsen af dette Forslag. Ikke alene vilde det være en ret sørgelig Tilstand for de paagældende, at de skulde blive nødt til at henvende sig til det offentlige om Hjælp, men det vilde ogsaa være ret sørgeligt, om de Foranstaltninger, man her traf for at bevare de paagældende tilfaldekomne fra at falde ind under det offentlige Forsørgelse, i mange Tilfælde ikke vilde virke, som man ønsker.

De to næste Vædringsforslag, jeg skal tillade mig at omtale, ere Forslagene under Nr. 37 og 38 til § 11. Flertallet under Nr. 29, hvortil altsaa det af mig repræsenterede Mindretal ikke hører, har under Nr. 39 foreslaaet at „Arbejdere og Arbejdsgivere ere berettigede til hos Arbejdsraadet paa derom gjort Henvendelse at erholde en Erklæring om, hvorvidt den Virksomhed, i hvilken de arbejde eller som de drive, er indbefattet under Loven (§ 3).” Jeg betragter det Forslag som et Fremstridt fra det, der allerede foreslaas i Lovforslagets § 11, men Mindretallet finder ikke, at det er tilstrækkeligt. Mindretallet mener, at der bør og maa være en absolut Pligt for Arbejdsgiverne til at holde Arbejdsraadet underrettet om, at han har sine Arbejdere forsikrede. Det har Interesse i mere end en Henseende. Det har først og fremmest Interesse over for selve Arbejderen, at han virkelig er sikret paa, naar han arbejder i en Virksomhed, som falder ind under denne Lov, at han ogsaa er forsikret. Nu kan man jo sige, at det bliver hans Sag at undersøge dette og i modsat Fald tage Skade for sin Upaapasselighed eller Uagtsomhed. Jeg indrømmer, det kan siges med nogen Grund, men jeg tror, at det kan og vil i mange Tilfælde gaa saadan, at den paagældende Arbejder ikke holder sig underrettet derom. Hvis der saa overgaar ham et Ulykkestilfælde, vil han en skønne

Dag for silde opdage, at Arbejdsgiveren ikke har ham forsikret, og at han altsaa ikke er asikureret for den ham overgaaede Ulykke. Herimod kan det ganske vist og vil selvfølgelig blive indvendt: Ja, men Arbejdsgiveren har Forsørgelsespligten, og den er endda ret streng, og han maa da vide, hvad han falder ind under, hvis han ikke har sine Arbejdere forsikrede, og det gaar galt under Arbejdet. Men der er noget, der hedder Rigegyldighed og Sætsindighed her i Verden, og Arbejdsgiverne ere vel lige saa lidt fri herfor som Folk i Almindelighed. Det er derfor ikke et Tankeeksperiment, jeg opstiller, men det vil i det virkelige Liv maaske endog saa ret ofte gaa saadan, at Arbejdsgivere, som have svært ved at faa sig igennem, som blive trængte af Konkurrenter, ved mange Lejligheder ville unblade at holde deres Arbejdere forsikrede, i den Tro, at det gaar nok. Naar saa Ulykken indtræffer, bliver Spørgsmaalet, om den paagældende Arbejdsgiver er i Besiddelse af saa meget, at den fornødne Sikkerhed for Arbejderen alligevel er til Stede. Man kommer da der til at staa over for et andet Forhold igen, nemlig Forholdet til Prioritetshaverne. Jeg vil ikke her tale Prioritetshaverne Sag, skønt dem have vi jo heller ikke Lov til rent at se bort fra, men det kunde gaa saaledes, at Prioritetshaveren ved en saadan Lejlighed gik tabt af det, han skulde have. Det bliver da et Spørgsmaal, om ikke en Foranstaltning som den, man tilfigter ved denne Lov — naar man altsaa ikke sikrer sig, at den paagældende Arbejdsgiver har sine Arbejdere forsikrede — ikke vil staa Arbejdsgiverens Kredit. Det kan maaske blive vanskeligere for disse Folk at opnaa Laan i deres faste Ejendom, end det nu er. Laan-giveren kan jo aldrig være sikker paa, at vedkommende har foretaget en saadan Foranstaltning, og har han ikke det — ja, jeg kan se paa den ærede Ordfører, at han har Øyst til at modsigte mig Afbrydelse af Bramsen). Ja, det kommer jeg senere til —, løses der en Risiko med Hensyn til den vedkommendes Kredit. Mindretallet foreslaar derfor, og jeg tillader mig at tilraade Tinget at gaa ind paa Vædringsforslagene under Nr. 37—38.

Det næste Vædringsforslag, jeg skal tillade mig at omtale, er Forslaget under Nr. 42. Med Hensyn til dette kan jeg straks sige, at hvor væsentlige de andre Vædringsforslag kunne være, er dette Vædringsforslag, der gaar ud paa Indtættelse af et helt nyt Kapitel II, selvfølgelig det mest indgribende og væsentligste af Mindretallets Vædringsforslag. Jeg behøver saa meget